

Edebiyat

Musa TEKTAŞ

YAKINLARININ DİLİYLE
AHMET ŞEMSETTİN
ATEŞ AĞABEY

“Gönül ehliydi. Sevdiğini gönülden sever, ama açığa vurmazdı. Onun her şeyi sevdiği dostları ve arkadaşlarıydı. Dünya malı, para pul gibi birçok insan tarafından çok önemsenen maddiyat onun için bir şey ifade etmezdi. Âdeta gizli bir Hulûsi Efendiydi.”

Ayrırlı bir hizmete vesile olan, kendinden sonra bir eser bırakan insanlar asla unutulmazlar. Daima dua ve rahmetle anılırlar. 17 Mart 2006 tarihinde Hakk’a yürüyen, dergimizin kurucusu Ahmet Şemsettin Ateş Ağabeyimizi yine bir Mart ayında dergimizde, biz de minnet ve şükranla anıyoruz. Kurmuş olduğu dergi yayın hayatına devam etmekte... Yaptığı gönüller, ona her zaman sevgi ile selâm etmekte...

Ahmet Şemsettin Ateş Ağabeyin vefatından sonra, hatırasına binaen hazırlanan “Şemsnâme Şeyhzadeoğlu Ahmet Şemsettin Ateş” adlı kitapta yazıları, şiirleri, fotoğrafları bir araya getirilip, vakfımız tarafından neşredilmişti. Bu kitaba takdim yazma lütfunda bulunan Vakıf Mütevelli Heyet Başkanımız H. Hamidettin Ateş Efendi Ahmet Ağabeyin bir gönül insanı olduğun şöyle dillendirmişti:

H. Hamidettin Ateş:

*Gönül Ehliydi/ Âdeta Gizli Bir
Hulûsi Efendiydi*

“Hayırseverdi. Allah için herkese hizmet etmeyi benimseyen örnek bir kişiliğe sahipti. Yaptığı iyiliklerin kendisi ile Allah arasında kalmasına özen gösterir, hiçbir kimseyi bunlardan haberdar etmeyecek şekilde hayırda gizliliğe dikkat ederdi. İçindeki sırlarını hiç kimse bilemezdi. Darendede’deki ticarî hayatında kimsesizleri, yoksulları,

mezcupları, yetimleri himaye eder onların ihtiyaçlarını gidermeye çalışırdı. O fakir fukara babası idi, daha doğrusu babasının oğluydu. Geçmiş temiz olan bir sülalenin temiz bir evladıydı. “Allah güzeldir, güzel olanı sever.” düsturuyla güzelliğe meftundu. Sevdiklerini candan severdi, kimseye yük olmazdı. Temiz fitratını asla kirletmedi, temiz tuttu. Örnek insan olabilmek, örnek kişilerin vasfıdır. O, örnek insandı.

Gönül ehliydi. Sevdiğini gönülden sever, ama açığa vurmazdı. Onun her şeyi sevdiği dostları ve arkadaşlarıydı. Dünya malı, para pul gibi birçok insan tarafından çok önemsenen maddiyat onun için bir şey ifade etmezdi. Âdeta gizli bir Hulûsi Efendiydi. Kazancını şahsı için değil, toplumun istifadesi için harcardı. Herkesin gönlünde taht kurmuş bir gönül insanıydı. Her kesimden insan onu sever; ona muhabbet beslerdi. Hastalığını duyan herkes derin üzüntü duymuştu. İyileşmesi, şifa bulması için sevdikleri bol bol duacı olmuştu.”

Ahmet Şemsettin Ateş Ağabey için yakınlarının kaleme almış olduğu satırlarla onu anıp, mükemmel şahsiyetini ve engin kişiliğini tanımış olalım, dua ile analım:

Sebahatdin Ateş:

Peygamber Efendimize Kavuştu

Aylar yılları kovalıyordu, sanki acelesi vardı günlerin... Bir kez daha

hüzün çalmıştı kapımızı. Ahmet Amcam ağır bir hastalık geçiriyordu. Tedavi için Amerika'lara gidiyordu. Ama Allah'tan ümit kesilmezdi. Hepimizin bir gün Yüce Yaratıcı'ya döneceğine imanımız vardır. İstanbul'a gitmekten son anda babam tarafından vazgeçirilen Ahmet Amcam, 20 senelik özlemle babama, 16 senelik hasretle Efendi Hazretlerine, 1374 yıllık arzu ile Peygamber Efendimize kavuşmuştu.

A. Tacettin Ateş:

Bir Darende Sevdahıydı

Uzun yıllar ticaretle meşgul olmasına rağmen hiçbir zaman dükkânda ticaret sahibinin oturması gereken yere oturmadı. Hulûsi Efendi (k.s.)'nin vakarına yakışır bir şekilde tevazulu, alçak gönüllü, sahatli ve cömert biriydi. Ne masasına, ne kasesine yakın bir yere değil, herhangi bir sandalyeye daha çok otururdu.

Esnaf çevresinin ısrarı üzerine Darende'de Belediye Meclis Üyeliği görevi yaptığında arkadaşlar içerisinde sevilen bir yapısı vardı. Çoğunlukla onun tavsiye ettiği veya söylediği şeyler üzerine kararlar verilirdi. Çok yönde fikirlerinden istifade edilirdi. Darende'ye bir şeyler yapılıcaksa ondan fikir alınır veya o aracı olurdu. Bazı yerlere iyi güvenilir insanların gelmesinde de yardımcı olurdu. Bizzat işlerini takip eder, bitirirdi. Darende'de birçok insanı ev sahibi yaptı. Herkes onu çok seviyordu.”

M. Nurettin Ateş:

“Bizler Emanetçiyiz.” Derdi

Çarşıda esnafken, darda kalan, borcu olan hep Ahmet Ağabeye koşardı. Kimin çeki varsa kim sıkıştıysa Ahmet Ağabeye gelirdi. Bir kimse, açığım var, dediği zaman, Ahmet Ağabey verir derlerdi. Bir gün kendisine, Ağabey bunlara bu kadar yardımcı olduğun, merhametle davrandığın yeter dedim. Ellerini açıp, “Ne yapalım” derdi. “Mal da yalan mülk de yalan, her şey Allah'ın, bizler emanetçiyiz.” derdi.

M. Hüsamettin Ateş:

Bir Kumandanın Şehadeti

Hayatındaki güzelliklerin ona vermiş olduğu makamı, yüceliği, Hakk'a yürürken körelmiş gözlerle, kararmış kalplere o kadar aşikâre gösterdi ki anlatmaya kelimeler yetmez.

O ânı, anlatmak için şu menkıbeyi o anla kıyaslayabiliriz: “Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.) zamanında cihada katılan sahabelerden Nevfel, şehâdet şerbetini içiyor, onu oracıkta top-rağa veriyorlar.

Peygamberimiz mezarın yanından parmaklarının ucuna basarak yürüyor, sebebi sorulunca; “Beni peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, Nevfel'in etrafında o kadar melek toplandı ki, ayağımı basacak yer bulamadım. Hatta bir melek kanadını ayağımın altına döşedi, ona bastım.” buyurdular.

Ahmet Ağabey, bir savaş şehidi olmadı; ama yalancı dünyadaki insanların riyâkarlığıyla, yalancılığıyla, kötülükleriyle yılmadan mücadele ederek ve bu da yetmezmiş gibi bu uğraşının sonunda aldığı yaraların kendine verdiği sıkıntılara üç yıl boyunca hiç sızlanmadan, şikâyet etmeden, tıpkı Eyüp Peygamberin sabrı gibi Yaradan'ından yardım alarak bizler için yıkım, kendisi için zafer olan mücadelesini şehit bir kumandan olarak ahirete intikal etti. Dostlarının sırtında Hakk'a yürürken, görünmeyen dostları da birer kar tanesine tutunarak nur misali incitmeden süzöldüler. Görenleri hayrette bırakacak bir güzellikle bütün gökyüzü meleklerle doldu. Güneşte bütün şefkatiyle ışıklarını saldı.

H. Hulûsi Gülseren:

Mal da Allah'ın Mülk de Allah'ın

Normal şartlarda ticaretin kurallarına pek uymayan hadiseler yaşıyorduk. Yaz aylarında genellikle köylerde ve kasabalarda yaşayan hemşerilerden düğün yapacak olanlar, kız tarafıyla birlikte takı alverişi için kuyumcu dükkânına, dayımın yanına gelirlerdi. Durumunun pekiyi olmadığını

bildiği halde birçoğuna veresiye satış yapardı. Kız tarafının aşırı istekleri bazen erkek tarafını zor durumda bırakınca, onların isteklerine cevap verecek şekilde yardımcı olurdu. Müşteriyi mutlaka memnun ederdi.

Hatta borç olarak verdiği bazı satışları altın olarak değil günün değerinden yazardı. Normalde altın daima yükseldiği için gram olarak yazılırdı. Dayım öyle yapmazdı. Ödeyemeyecek derecede fakir olanların hesaplarını bir müddet sonra silerdi.

Meczupların ona karşı ayrı bir muhabbeti vardı. Her gün uğrar, harçlık isterlerdi. Bir gün, 'bunlar her gün geliyor, her gün mutlaka yardım etmemiz gerekiyor mu, ne kadar vermeliyiz' gibi bir soruma cevaben, "Oğlum meczupları incitmeyeceksin, onları boş çevirmeyeceksin, mutlaka harçlıklarını da vereceksin." demişti. Kendisi meczupların, gariplerin ihtiyaçlarıyla ilgilenir, sıkıntılarını giderirdi. Daima ilaç parasını verdiği insanlar vardı.

Yine bir sabah dükkânın darabasını açtığımızda kapının kitli olmadığı yarı açık olduğunu fark ettim. Ben telaşlandım, acaba hırsız mı gir-

di diye, dayıma yöneldim. O gayet sakin bir şekilde, "Akşam belki kilitlemeyi unutmuşsun. Mal da Allah'ın mülk de Allah'ın, teslimiyetimiz Cenab-ı Allah'a tamdır." diye cevap vermişti. O, her haliyle Yaradan'ına teslim olmuş güzel bir insandı.

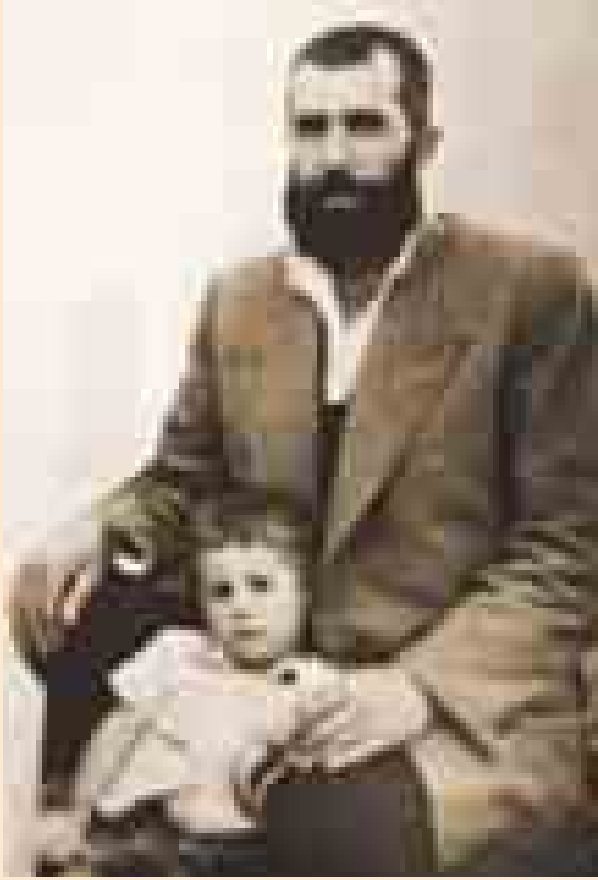
Cemalettin Akgül:

Dayımla Bir Bayram Sabahı

2005 yılında Ramazan ayı hepimiz için mahzun geçen bir Ramazan'dı. Ahmet Dayım hac dönüşünde yengemle tedavisinin devamı için tekrar Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmişti. Ramazan ayı içerisinde yaptığım bir Darendede ziyaretinde H. Hamidettin Efendi Hazretleri 'Bayramda dayımı yalnız bırakmayalım, İlyas Bey ile bayramı siz de ABD'de geçirin.' diye buyurdu.

Bu benim için bir görev değil, inanılmaz bir lütuftu âdeti. Büyüklerimizin bize işaret ettiği, vefalı olmanın gereği idi. Nasıl ki en önemli günümüzde büyüklerimiz bizi yalnız bırakmadıysa, bu vefanın ve birlikteliğin devamı olarak da bize düşen onların öğrettiği şekilde vefalı olmayı hayatımızda şiar edinmektir.

Ailedeki tüm çocukların kahramanı Hamza yürekli dayımla bayramı beraber geçirecek olmamız benim için tarifsiz bir heyecandı. ABD’de havaa-lanından kaldığı eve geldiğimizde bizi görünce, çok memnun oldu, duygulandı, gözleri doldu. Uzun

uzun hasret giderip, konuştuktan sonra biz de yoldan geldiğimiz için acıkmıştık. Dayımın canı mangal istemiş. Hemen hazırlık yaptık, Bağevi gibi olmadı, ama mangalı beraber yaktık. Etleri pişirirken ateşte biraz fazla bırakmışım, etin bir kısmı yanmıştı, tam da “Hakkını helal et dayı, fazla kaldı ateşte etleri yakmışım.” diyecekken, “Eline sağlık yeğenim. Etler çok güzel olmuş.” dedi.

Ertesi gün Bayram namazı için New Jersey’de bir Türk Camiine gitmek için yola çıktık, fakat yolu ve adresi bilmediğimiz gibi, dayıma yanımıza bilen birilerini alalım. veya soralım dediğimizde; ‘ben bulurum siz merak etmeyin’ dedi. Arabasına bindik ve çıktık yola. Adreste bilmediğimiz için kimseye soramıyoruz,

fakat Ahmet dayım o kadar emin ki sanki menzile ulaşacak bir mermi hızıyla dağları takip ederek gidiyoruz. Ara sıra “Dayı daha var mı, geldik mi?” diye soruyorum namazı kaçırmaz endişesiyle. O, her defasında, merak etme Cemalettin hemen şu dağın arkası diyor tebessümle... Daha sonra öyle bir yere geldik ki şaşırđım, gitmeyi düşündüğümüz yerden çok farklı bir bölgedeyiz.

“Cemalettin şu gidenler Pakistanlılara benziyor, sor bakalım cami neredeymiş.” dedi. Hemen arabadan atladım, adamların arkasından yetişerek, ‘Selâmünaleyküm’ diyerek, camiye sordum.

Adamlar gerçekten Pakistanlıymış, hemen sokağın köşesinde, Pakistanlıların kurduğu büyük bir İslâm Merkezi varmış, arabayı park edip bayram namazına yetiştik.

O sene, Pakistan’daki büyük depremle hayatını kaybeden binlerce Pakistanlı için bölgedeki bütün Müslümanlar orada bir araya gelmişlerdi.

Namaz sonrasında camideki tüm Müslümanlar Pakistan’daki depremde vefat eden Müslümanlar ve bölgedeki depremzedeler için dua ettiler ve yardım için para topladılar.

O zaman anladım ki, Ahmet Dayımın yetişmeye çalıştığı hedef depremzede Pakistanlıların Bayram namazıymış. Ahmet Dayımın hem duası hem de parası nasip oldu Pakistanlılara. Biz de onun sayesinde sebezlenmiş olduk Elhamdülillah...

Namaz çıkışında, “Dayı demek ki bir hikmeti varmış, sen boşuna bizi dolaştırmadın.” deyince hiçbir şey demeden sadece derin bir tebessümle sırtımı okşadı.

M. Fahrettin Gülseren:

Olağanüstü Sabır Gösteriyordu

2006 yılının Şubat ayında Ahmet Şemsettin dayımın yanında Kayseri Erciyes Üniversitesinde tedavi gördüğü zaman refakatçi olarak kalıyordum. Dayımın rahatsızlığı müddetince yaklaşık 30 gün beraber hastanede kaldık. Dayımın

her hâli hastanede bulunan doktorundan, hastasına kadar, herkesin dikkatini çekiyor ve herkes aynı merakla 'bu nasıl bir insan böyle ağır bir rahatsızlık geçiriyor, ama hiç rahatsız değilmiş gibi tebessümünü eksik etmeden olağüstü sabır gösteriyor' diyerek bizlerle konuşuyorlardı. Bir gün iki profesör iki doçent vizite geldiler, ben de doktorlar rahat bir şekilde vizit yapsınlar diye kapının kenarına çekildim. Dayım o hal içerisinde bana dönerek "Çabuk çikolata getir, kolonya ikram et." dedi. Ben de birden fırladım o anda profesörlerden biri "Aman Ahmet Bey siz ne kadar ince bir insansınız ben bunca yıl vizit yaparım hastalar hep şuram ağrıyor, buramda da bu var derler. Siz ise tam tersi doktorunuzun rahatını düşünüyor ve tevazuunuzla bizleri mahcup ediyorsunuz." diye duygularını söyledi. Dayım da bana dönerek "Ne yapalım elimizde değil öyle terbiye almışsınız." dedi.

Yukarıda arz ettiğimiz satırları bağlarken, A. Şemsettin Ateş Ağabeyin çok sevdiği yeğenleri, H. Hamidettin Ateş Efendi'nin kıymetli evlatlarının amcalarına hitaben kaleme aldıkları şu bölümle yazımızı taçlandıralım:

Yeğenleri O. Hulusi, Naciye, Necmiye Sultan ve Zeynep Ateş:

Gönlümüzde Her Zaman Yaşıyorsun

Bizler senden ayrıldıktan sonra, seni çok arar olduk. Senin yerin her zaman belli. Babaannemin vefatından hemen sonra senin de bizleri bırakıp gitmen, aile içerisinde öyle büyük, öyle büyük bir yara açtı ki, gönüllerimiz kanadı, içimiz yandı. Senin yerin asla doldurulmadı. Gönlümüzde her zaman yaşıyorsun. Seni hep içimizde yaşatacağız.

Biz (Osman Hulusi, Naciye, Necmiye ve Zey-

nep) her defa kapının zili çaldığında ilk olarak senin gelebileceğini düşünüyoruz, içimiz sızlıyor.

Amcacığım, sen hep babamın yanındaydın, babama destek veriyordun. Her türlü sıkıntılarında babamı teselli eden bir tek amcacığımızdın. Bizim sevgimiz bu dünyada kaldı, çünkü seni gerçek sevenler ahiret âleminde seni bekliyorlardı.

Biricik Şah Dedemiz ve Babaannemiz seninle Firdevs cennetlerinde buluştular. Bu yalan dünyada senin kıymetin iyi bilinmedi.

Peygamberimiz "Kişi sevdiği ile beraberdir." buyurmuş. Sen sevdiklerinle gerçek âlemindesin. Bizler üzüldük, seninle birlikte olduğumuz zamanlardaki sevgili zamanlarımız hatıra kaldı.

Amcacığım sen bizlerden ayrıldıktan sonra, senin yokluğuna bir türlü alışamadı. Bilirsin, babam sıkıntılarını pek belli etmez, ama bizler babamın hâlini iyi biliriz.

Önce babasından yani Şah Dedemizden ayrıldı, sonra senden ayrılınca, babam gönlünden üzüldü. Ama Allah'ın emri olduğu için, takdire razı oldu, kadere boyun eğdi.